

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: H.Q.D.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Ivem Žižkovským, advokátem, se sídlem Martinská 10, 301 35 Plzeň*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2014, čj. MV-160197-3/SO-2013,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 3. 12. 2014, podanou k poštovní přepravě dne 8. 12. 2014 a Krajskému soudu v Plzni doručenou dne 9. 12. 2014, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2014, čj. MV-160197-3/SO-2013 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci k novému projednání. Napadeným rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*Ministerstvo vnitra*“), ze dne 25. 11. 2013, čj. OAM-2360-8/ZR-2013 (dále též jen

„*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla žalobci podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a byla mu stanovena třicetidenní lhůta ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Žalobce se domáhal též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojí z obdobných důvodů, které prezentoval v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

Proti napadenému rozhodnutí vznesl žalobce tyto námitky. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je odůvodněno zejména tím, že trestná činnost žalobce spočívala ve více než 30 útocích, avšak správní orgán zcela opomněl, že za tato jednání byl již žalobce odsouzen rozhodnutím okresního soudu. Správní orgán se vyjádřil v tom smyslu, že z toho jasně vyplývá nerespektování zákonů ČR žalobcem, což více neodůvodnil. Žalobce se tedy důvodně domnívá, že správní orgán posuzuje „více jak 30 útoků“ jako více trestných činů, které vedou k opakovanému porušování zákona, přičemž za tyto byl žalobce již pravomocně odsouzen a trestnou činnost více neopakoval.

Co se týká výkladu pojmu veřejného pořádku, správní orgán se doslovně vyjádřil tak, že „*rozhodně není ve veřejném zájmu, aby na území ČR pobýval cizinec s povolením k trvalému pobytu, jenž nerespektuje zdejší zákony a opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek*“. Hovoříme-li o opakované činnosti, je třeba opět zdůraznit, že za tuto činnost byl již uložen trest, a žalobce ji proto nepovažuje za opakovanou, protože se nikdy žádné jiné trestné činnosti nedopustil, a nenarušoval tak veřejný pořádek.

Žalobce nerozporuje pravomoc správního orgánu zrušit platnost povolení k trvalému pobytu, avšak poukazuje na to, že trestní postih je postihem nejvyšší právní síly, přičemž trestní institucí nebylo zamezeno v setrvání žalobce na území ČR. Žalobce má tak za to, že nelze zasáhnout do pravomocného rozhodnutí trestního soudu tím, že bude zamezeno jím uložený trest řádně vykonat, ačkoliv je bezpochyby sankcí „silnější“. Správní orgán poukazuje na odlišný účel obou řízení, a přesto se dopouští zásahu do výroku o vině a trestu pravomocného rozsudku Okresního soudu v Domažlicích.

Správní orgán odůvodňuje napadené rozhodnutí rovněž některými citacemi z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva, které hodnotí tak, že vyhoštění postihuje cizince daleko větší měrou než zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Dle žalobce je však cizinec

v konečném výsledku postižen stejnou měrou a v tomto případě ještě více, neboť správní orgán svým rozhodnutím zamezuje žalobci vykonat jemu uložený trest.

V napadeném rozhodnutí je několikrát zmíněno narušení veřejného pořádku, který není nikterak dostatečně odůvodněn, pouze je několikrát vyjádřen názor, že jednání žalobce bezesporu narušilo veřejný zájem, který není zákonem definován. Vzhledem k tomu, že je žalobci rušen pobyt pouze z důvodu narušení veřejného pořádku, není vhodné, aby správní orgán argumentoval soukromým a rodinným životem žalobce, který překvapivě připojil do odůvodnění rozhodnutí v souvislosti s veřejným zájmem, ve kterém má život cizince spočívat. Správní orgán zanesl do odůvodnění fakt, že žalobce pobývá na území ČR od 25. 3. 2004, tedy od svých 36 let, do roku 2014. Tuto dobu však pravděpodobně nepovažuje správní orgán za dostačující na to, aby si zde žalobce vytvořil dostatečné vazby, jelikož uvádí, že zásah a intenzita napadeného rozhodnutí je „*v daném případě dosti nízká*“ a následně se vrací k závažnosti narušení veřejného pořádku, kterou je „*na druhou stranu třeba se zabývat*“. Správní orgán usoudil, že protiprávní činnost žalobce byla konána zejména za účelem hmotného prospěchu, opomněl však, že veškerý hmotný prospěch byl rozhodnutím okresního soudu žalobci odejmut prostřednictvím trestu propadnutí majetkové hodnoty. Přesto žalovaná považuje své rozhodnutí za zákonné.

Na závěr žalobce poukazuje na dobu, která uplynula od podání jeho odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí do rozhodnutí žalované a která je dle žalobce zcela v rozporu s § 71 odst. 1, 3 správního řádu. Žalovaná rozhodla po 11 měsících a 26 dnech, čímž došlo i k procesnímu pochybení žalované, neboť jde zcela nepochybně o průtahy v řízení a nepřiměřenou délku řízení.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 27. 1. 2015, v němž se vyslovila pro zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Argumentačně vycházela zejména z odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které ve svém vyjádření odkázala.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Účastníci řízení souhlasili ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná.**

Prvoinstanční správní orgán rozhodnutím ze dne 25. 11. 2013, čj. OAM-2360-8/ZR-2013, zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců (výrok I.); zároveň byla žalobci dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky (výrok II.).

Dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, *Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.*

Dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *Ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*

Stran námitky týkající se polemiky o opakované (trestné) činnosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2012, čj. 7 As 15/2012 (k dispozici na www.nssoud.cz), v němž kasační soud dospěl k tomuto zásadnímu závěru: „*Pokud zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v § 77 odst. 2 písm. a) nepožaduje, aby došlo k opakovanému spáchání trestného činu, a zároveň neuvádí, že se pro účely tohoto ustanovení považuje více útoků za jediné narušení veřejného pořádku, je nutno učinit závěr, že podmínku opakovaného narušení veřejného pořádku lze naplnit i opakovanými útoky, byť by byly pro účely uplatnění trestněprávních předpisů kvalifikovány jako jediný trestný čin.*“ Ve věci souzené zdejším soudem není sporu o tom, že se žalobce nejméně ve třiceti případech dopustil jednání, kterým byla naplněna skutková podstata přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy, za což mu byl pravomocně uložen trest odnětí svobody v trvání třinácti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu tři let. Vzhledem k závěrům vyjeveným ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu talk nemůže být pochyb o tom, že se žalobce dopustil opakovaného narušení veřejného pořádku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Oprávněnost postupu správních orgánů nelze zpochybnit ani tvrzením, že trestním postihem, jakožto postihem nejvyšší právní síly (slovy žalobce), nebylo žalobci zamezeno pobývat na území České republiky, resp. tvrzením, že v důsledku zrušení povolení k trvalému pobytu bylo žalobci znemožněno vykonat trest uložený (trestním) soudem.

Díke § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je jasná - **Ministerstvo** platnost povolení k trvalému pobytu dále **zruší**, jestliže cizinec **opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek** nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu. Zákon tak správnímu orgánu nedává možnost úvahy nad případným zrušením povolení k trvalému pobytu (čemuž by odpovídala formulace „*Ministerstvo může zrušit*“), ale ukládá mu povinnost pobytové oprávnění zrušit, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek. K tomu v souzené věci došlo, tedy postup správních orgánů byl zcela v mezích zákona. A stejné platí i ve vztahu k udělenému výjezdnímu příkazu. Podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců totiž

Ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 **stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz**; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat. Ani zde tedy není dán prostor pro správní uvážení, zákon správnímu orgánu kategoricky ukládá, jak má postupovat. Žalovaný ani prvoinstanční správní orgán proto nikterak nepochybily.

Soud rovněž nepřisvědčil žalobnímu tvrzení, podle něhož není v rozhodnutí dostatečně odůvodněno žalobcovo narušení veřejného pořádku.

Naopak, správní orgány detailně popsaly, v čem ono narušení spatřují. Ministerstvo vnitra přesně rekapitulovalo žalobcovu trestnou činnost (tedy opakované závažné narušení veřejného pořádku) i judikaturu Nejvyššího správního soudu vztahující se k vymezení tohoto pojmu (k tomu soud odkazuje zejména na str. 3 prvoinstančního rozhodnutí). Žalovaná se pak s tímto postupem ztotožnila. Ve věci tak nemůže být řeči o nedostatečném odůvodnění žalobcova narušení veřejného pořádku. Ani tento žalobní bod, tak jak byl formulován, nebyl důvodný.

Poněkud nejasně pak vyznívá žalobcovo tvrzení o tom, že *„vzhledem k tomu, že je žalobci rušen, správním orgánem, pobyt pouze z důvodu narušení veřejného pořádku **není vhodné, aby správní orgán argumentoval soukromým a rodinným životem cizince, který překvapivě do odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu připojil v souvislosti s veřejným zájmem, ve kterém má život cizince spočívat**“*. Byť je to pro žalobce překvapivé (srov. text žaloby), správní orgány k tomuto postupu opět zavazuje zákon, neboť Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu zruší, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 77 odst. 2 *in fine* zákona o pobytu cizinců). Správní orgány tak postupovaly přesně podle zákona.

Konečně, poukazoval-li žalobce v podané žalobě také na nepřiměřenou délku vedeného správního řízení, je nutno konstatovat, že délka řízení sama o sobě nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce se proti namítaným průtahům v řízení nijak nebránil a nedomáhal se vydání rozhodnutí ani u prvostupňového správního orgánu, ani přijetí opatření proti nečinnosti u orgánu nadřízeného. Stejně tak žalobce nevyužil ani ochrany, kterou mu poskytuje soudní řád správní, a to prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. Krajský soud proto ani této námitce nepřisvědčil.

Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. prosince 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková